

כוֹןְ אַקְבָּה הַכְּנָאִים

לפי מקור סלובקי ערך יוחנן דביר

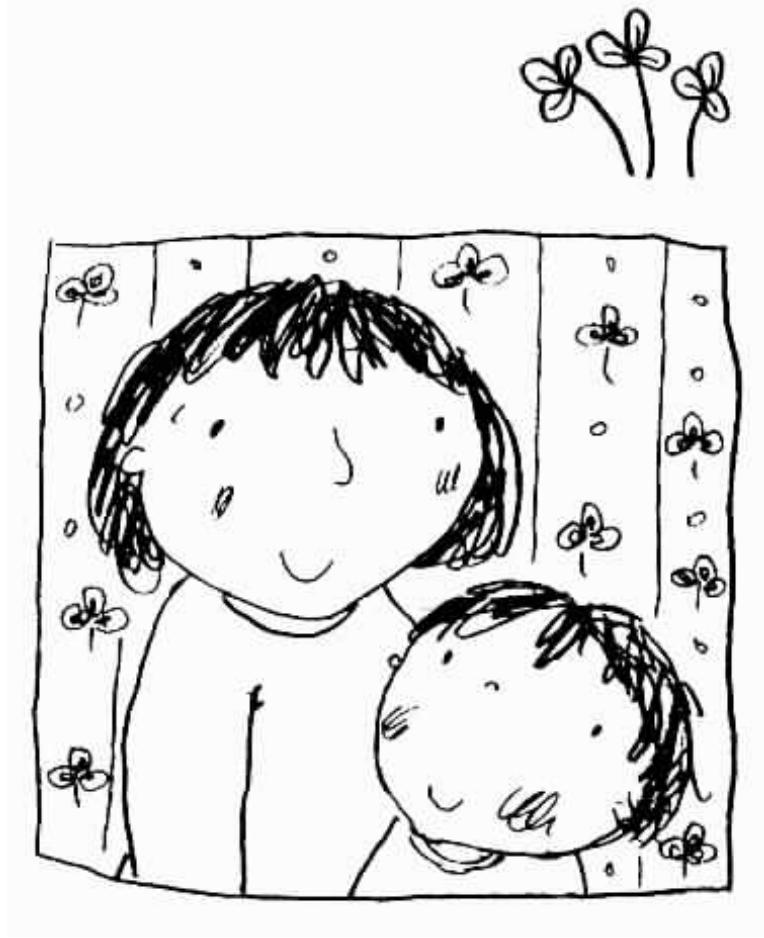
אני קורא ספרים

ספרים ילדים מארצות שונות,
מתרגמים, ערכאים ומודפסים ע"י יוחנן דביר
סידרה לזכרו של
אוא דביר (1975-1954)

להבות הבשן 2004

בערבים לפני שرك נרדם נהג רוני הקטן
לשאל שאלות רבות. אבל לרוב, לפני
שקיבול תשובה הוא ענה עליו בעצמו.

הוא שאל את אמו
אמא איפה אלוהים?
ומה אתה חושב?
בשמיימן ענה רוני. ומיד שאל:
אמא. איפה השמיימן?

ועוד לפני שאמא הוציאה מילה מפה
הוא כבר השיב: "אני חושב שלמעלה."
"ולמה אתה חושב כך?"
"כי למטה האדמה" ענה רוני "ולמעלה
השמיים, ואלוהים בשמיים. הוא רואה
את הכל מלמעלה ודואג לנו."
"לילך טוב, רוני" נתנה לו אמא נשיקה,
"תישן בשקט".

רוני גדל קצת ורבין יותר. הוא למד שהאדמה
היא עגולה כמו כדור,
ושבשמיים שטים עננים שסובבים את הארץ
ומכסים אותה כמו בשמיכת צמר. וגם למד
שבשמיים ישנה שמש, ירח וכוכבים.
עולם שלם!

רוני שוב שאל את אמו :

"אמא, כמה גדולים השמיים?"

עוד לפני שאמא יכולה לחשוף ולענות הוא
השיב בעצמו : "אני חושב שהשמיים הם
גדולים כמו העולם".

כי העולם גדול כמו הרקיע."

"לילה טוב, ילדי" נישקה לו אמא, "שינה
מתוקה."

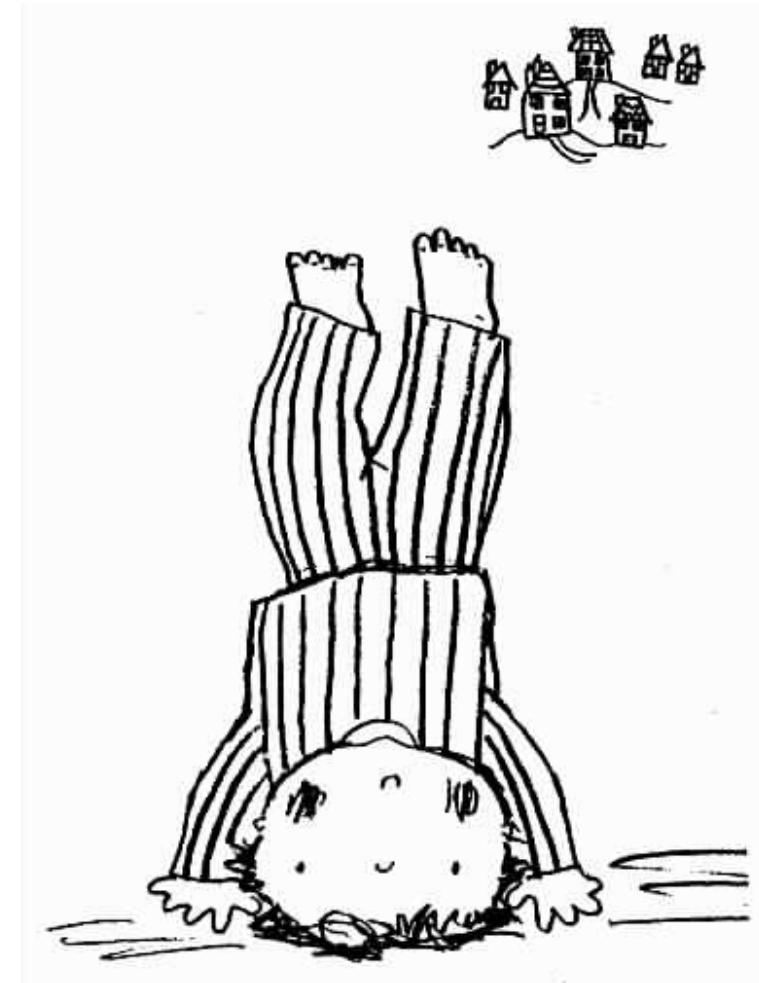
אבל רוני עדיין לא נרגע ושאל שוב:
"אמא. האם שמיים הם קרובים? אני חושב
שהם אולי רחוק.
וכשנמות נלך לשמיים. אני לא רוצה ללכת
רחוק. אני רוצה להיות קרוב אליך".

ושוב לפני שאמא יכלה לומר מילה רומי
הוסיף: "אני חושב שהשמיים מתחילה
כאי,
ומכאן נמשכים דרך כל העולם, אבל בסוף
מוכרחים גם לגעת באדמה".
"לילה טוב, ילדי" ליטפה אמא את ראשו
"תישן טוב."

רוני גדל ולמד שוב. למשל למד שדברים
אחדים הם קשים, כמו בית או ראש

ואחרים רכים, כמו ספה או שלג

הוא גם למד שיש דברים
שזורמים כמו מים, ועוד
דברים שלא רואים אותם
כמו אויר או רוח

רוני שאל את אמו : "אמא, האם שמיים הם בלתי
נראים?"

והוא שוב ענה בעצמו:

"אני חושב ששמיים
מוסתרים אחרי דברים שאינם נראים. אולי, אם
אתבון טוב, אוכל לראות את השמיים מציצים
מאחורי הדברים שמסביבנו. אולי כשתנות נראות
את הכל ושמיים לא יהיו יותר מוסתרים."

"אולי אתה צודק, רוני" נתנה לא אמא נשיקה ללילה טוב.

רוני גדל ולמד עוד ועוד.
הוא למד שיש דברים שדרכם ניתן לראות,
כמו מים, זכוכית או קרח.
כשניגש לבריכה יוכל היה לראות עולם
שלם עם צמחים ויצורים שלא הכיר עד
עכשו.

בערבי חורף קרים, כשהאורות נדלקו
מוקדם הוא יכול היה לראות דרך
חלונות של בתים שכנים משפחות
אחרות, דירות שונות משלו, וגם
אנשים זרים,

רוני שאל את אמו :

"האם שמיים הם במקומות בלתי ידוע?"
אני לא רוצה לлечט למקומות בלתי ידוע
כשאחות, אני רוצה להיות עם אנשים
שאני אוהב, עם חיות מוכרות לי ועם
חפצים שאני אוהב לשחק בהם. אינני
רוצה לлечט למקומות לא ידוע."

"אולי לא כל כך לא ידוע" ענתה

אמא,

"אולי תפגוש שם את כל האנשים
שאהבת".

"אבל" הוסיף רוני "כדי שכך יהיה,
הسمיים מוכרחים להיות שם איפה
שגם אנחנו. אולי כשלומדים السمאים
הם דואקים בבית..".

"לילה טוב, חמודי, חלומות פז."

רוני גדל שוב ושוב למד. היו דברים שצערו
אותו. הוא למד שאנשים שאהוב יכולים למות.
ואחר כך את גופותיהם מטמינים באדמה.
זה היה טוב.
אבל עדין היה עצוב.

"כשאנשים מתיים" שאל שוב רוני "אני יודע מה קורה עם הגוףות שאינם נחוצים להם יותר, אבל לאן הם הולכים בעצם?"
ושוב, לפני שאמא יכולת למצוא תשובה, הוא ענה בעצמו:
"אני חשב שадע! הם הולכים שם איפה שיש אנשים שאהבו אותם,
לשמיים!" והשמיים הם שם איפה שאוהבים!
"אכן" אמרה אמא.

"از בשמיים מוכרא להיות מאד שמח"
אמר רוני.
"לילה טוב ילדי, שינה טובה" נישקה לו אמא.

ושוב גדל רוני והחכמים, הוא נוכח שכאשר
הוא חושב על אנשים אותם הוא אוהב,
באים מחשיבותו אל האלוהים. הוא שאל:
"اما, אלוהים מגיע עד קצה השמיים?"
ושוב ענה בעצמו :
"אני חושב שאדע! אלוהים
הוא שם איפה שיש אנשים
שהוא אוהב."

"נכון" אמרה אמא, "אבל עכשו תישן יפה."

"אהה" התחילה רוני להרהר "אם אלוהים
שם אייפה שאנשים שהוא אוהב, הרי
shalohim הוא בכל מקום!" ..

כן" אמרה אמא "אבל עכשו תישן כבר."
אבל רוני לא יותר.

"אמא" אמר "זה נראה שקצת השמיים יורד לכאן והשמיים הם ממש כאן,
בכל מקום!"

"ילדי היקר" חבקה אותו אמא.

"א.. אמא, אני אוהב אותך"

"ואני אוהבת אותך, ילד קטן."

"از קצה השמיים הוא כאן, ממש
עובר לידנו" אמר רוני.

**"לילה טוב ילדי,
שינה טובה ומתוקה!"**

